

KRALIÇE
VE
SİFA

Kraliçe ve Şifa
Özgün Adı | *The Queen and the Cure*
Amy Harmon

Yabancı Yayınları | 524

Yayın Yönetmeni | Selin Kurugül
Redaksiyon | Seray Soysal
Düzeltili | Simge Özçevik
Kapak Uygulama | Mehmet Büyüktürna
Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz
Baskıya Hazırlık | Hüseyin Aktürk

1. Baskı, Şubat 2025, İstanbul
ISBN: 978-625-6826-39-7
© Amy Harmon, 2017
© Yabancı Yayınları, 2025
Türkçe Çeviri © Arzu Altınanıt, 2025
Harita © Maxime Plasse

Sertifika No: 63989

Bu eserin yayın hakları Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Dystel, Goderich & Bourret LLC ile yapılan anlaşma sonucunda satın alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Osmanağa Mah. General Asım Gündüz Cad. Ün Er Tan İş Merkezi
35/1 38 Kadıköy/İstanbul – Tel: (0216) 541 03 26
www.ithakiyayingrubu.com – info@yabanciyayinlari.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 – denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 77699

AMY HARMON

KRALIÇE
VE
SİFA

Çeviren
Arzu Altınanıt

YABANCI

İyileştirenler için

JERU
TOPRAKLARI

WILLA

PORTA

JYRAEN DENIZI

KILMORDA

FIRI

DRUE

ORMANLARI

BIN D A R

DEGN

Kadim Deniz

Nivea

JERU

QUONDON

ENOCH

JANDA

BILWICK

NG AUL

PLASSE
2016

O zaman adam şöyle yanıtlayacak:
“Ben sizin yarınızı saramam.
Beni balkın önderi yapmayın.”
İesaya, 3:7 *

* Türkçesi *Kutsal Kitap*, Yeni Yaşam Yayınları, 2001, 2008. –çn

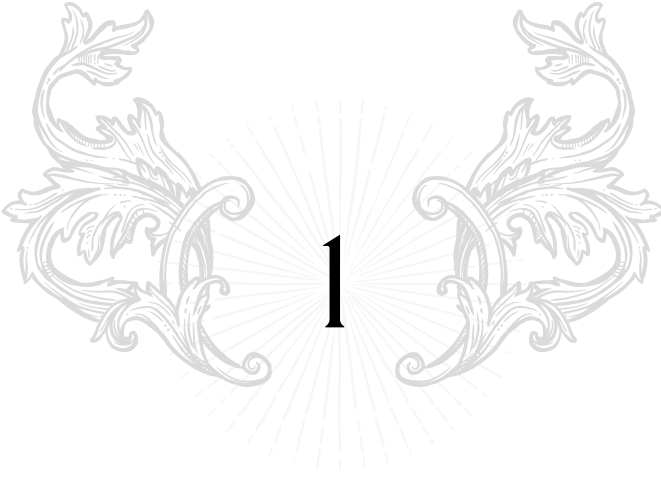
Güneş ışığı boş tahtı sıyırıp geniş odayı bir uçtan diğer uca hızla geçti ve köşelere göz gezdirip duvarlara tırmandı. Odanın tek sakini sessizlikti. Tavanda bir şeyler titreşerek sükûneti bozdu. Taşların etrafından dolanarak yollarını bulan, ışığı süzerek ve iç mekânı yeşile boyayarak pencereleri aşan sarmaşık yaprakları o kadar zümrüt yeşiliydi ki gölgede kalan yerleri siyah görünüyordu. Saray nefesini tutuyordu. Hem de çok uzun süredir.

Surların içinde hiç hayvan yoktu... sadece küçük bir fare ya da iç içe geçmiş ağaçların arasında bir kuş belki... ama ne otlayan sığırlar vardı ne de dörtнала koşan atlar. Ne havlayan bir köpek vardı ne de taş duvarların üzerinde güneşlenen miskin bir kedi. Ne ağıllarda domuzlar vardı ne de kümeslerde tavuklar. Bakım isteyen, ilgilenilmesi gereken hiçbir şey yoktu. Ama örümcekler yoğun bir şekilde çalışıyordu. Ağları her yeri sarmıştı; duvarlardaki resimler ve şamdanlar titreşen ağlarla kaplıydı, avizelerden ve goblenlerden ağlar sarkıyor, her yüzey dantelle kaplıymış yanılsaması yaratıyordu. Kadehler ve gümüş bardak altlıkları uzun ziyafet masasına yerleştirilmişti ve boş beklentilerle dolu tabaklarla kâseler masanın ortasında düzgünce uzayan bir sıra oluşturuyordu.

Şato bahçesinin ilerisinde dalları iç içe geçmiş, gövdeleri karanlıktaki âşıklar gibi birbirine yaslanmış sıra sıra ağaçlar, geçil-

mesi imkânsız bir çember gibi şatonun etrafını sarıyordu; âdetâ sessiz gözcüler ormanıydı bu. Canlıydı ama zamanın ötesinde kaybolmuştu. Aralıklı ya da iç içe geçmiş her tür ağaç şatoyu çevreleyen kalın bir duvar oluşturuyordu. Bazıları sadece uzun boylu bir insan boyutlarındaydı, diğerleri ise göğe yükseliyordu, gövdeleri Bahar Bayramı dansında el ele tutuşmuş altı genç kızın oluşturduğu bir daireden daha genişti. Biraz daha yakından bakıldığında bazı ağaçların yüzleri, her birine farklı bir şahsiyet kazandıran, farklı bir kişilik veren girinti ve çıkıntılarla doluydu. Biri uyuklayan bir dev gibi görünüyordu, diğeri oyun oynayan bir çocuk görüntüsüne sahipti.

Ağaçlar gelip geçen günlerin ya da değişen mevsimlerin farkında değildi. İçlerine kapanmış uyuyorlardı sadece ve hiçbir şey onlara dokunamaz ya da onları alıp götüremezdi. Hiç kimse onları uyandırmayı ve vahşetin geçtiğini söylemeyi akıl edememişti.

“Her şeyin bir başlangıç hikâyesi var. Her yerin. Her insanın. Hepimiz bir kadının rahminden geliriz, o da başka bir kadının rahminden gelen bir kadından. Hepimizin kalıtım yoluyla edinilmiş hünerleri ve zayıflıkları var, hepimiz zaferle ve mücadeleyle doğuruz, hepimiz sevecenlik ve ilgisizlikle sarılırız, hepimiz öğrenir ve kendi başlangıç hikâyeleri, kendi yükleri ve kendi geçmişleri olan diğer canlıların arasında dolaşırız.”

Sasha'nın sesi alçaktı ve yaşlı sahibinin ateşten yanan başını yıkarken hoş bir iniş çıkışla konuşuyor, yaşlı kadının dikkatini açısından ve korkusundan uzaklaştırarak onu sakinleştiren ve rahatlatan hikâyeler anlatıyordu. Ölüm küçük taş evin çevresinde dört dönüyor, kapıyı tırmalıyor, gizlice pencerelerden içeri bakıyor, istediğini almak için yanıp tutuşuyordu.

Yaşlı kadın âdeta yalvarırcasına, “Senin başlangıç hikâyen ne Sasha?” diye sordu, daha önce yüzlerce kez sorduğu bir soruydu bu.

Sasha onu avuturcasına, “Benimkini bilmiyorum Bayan Mina,” diye karşılık verdi.

Yaşlı kadın güçsüz bir sesle, “O zaman gidip bulmalısın,” diye ısrar etti.

Sasha sabırla, “Nereye gideceğim?” diye sordu. Bu konuşma alışkanlık hâline gelmişti.

“Hünerin seni yönlendirecektir.”

Sasha, “Buna neden hüner demekte ısrar ediyorsunuz?” diye üsteledi.

Mina derin bir iç çekti. “Nedenini biliyorsun. Efsaneyi biliyorsun. Bana, o hikâyeyi tekrar anlat.”

Kafasının içini dolduran hikâyeyi daha önce birçok kez anlattığı için ezberlemiş ve artık ondan bıkmış olmasına, sihirden ve gerçeklikten yoksun olduğunu düşünmesine ve hanımının bunun tüm insanlığın, hatta Sasha’nın başlangıç hikâyesi olduğu konusundaki ısrarlarına rağmen hayıflanmadı.

“Tanrı dünyaları kelimelerle yarattı,” diye başladı anlatmaya ve yaşlı kadın gevşedi, göz bebekleri titreşti, hikâyeyi göz kapaklarının ardında görmeye başladı. Sasha yumuşak, yatıştırıcı bir sesle konuşurken kendisi de hafiflemiş hissetti. “Tanrı, kelimelerle aydınlığı ve karanlığı, suyu ve havayı, bitkileri ve ağaçları, kuşları ve hayvanları yarattı; bu dünyaların tozundan ve toprağından çocuklar yarattı... İki oğlan, iki kız... Onlara kendi görüntüsünü verdi ve çamurdan bedenlerine yaşam üfledi,” diye hikâyeye usulca devam etti.

Mina başını sallayarak, “Doğru,” diye mırıldandı. “Bu hikâyeyi çok güzel anlatıyorsun. Biraz daha anlat.”

“Başlangıçta Yaratıcı her çocuğa bir kelime verdi, özel bir hüneri harekete geçiren güçlü bir kelime, dünya üzerindeki yolculuklarında onlara rehberlik edecek değerli bir armağan. Oğlanlardan birine, kendini orman hayvanlarına ya da havadaki yaratıklara dönüştürme becerisi bahşeden *değiş* kelimesi verildi. Her tür şeyi altına dönüştürebilmesi için bir kıza *dönüş* kelimesi verildi; otları, yaprakları, bir tutam saçını. Kardeşlerinin hastalık ve yaralarını tedavi edebilmesi için diğer oğlana *iyileş* kelimesi verildi. Bir kıza da *söyle* kelimesi verildi, böylece gelecekte neler olacağını önceden haber verebilecekti. Bazıları, bu kızın kelimelerinin gücüyle geleceği şekillendirebileceğini söyledi.

Dönüştüren, Değişen, İyileştiren ve Söyleyen uzun bir yaşam sürdüler ve bir sürü çocukları oldu ama dünyadaki yaşam, kutanmış kelimeler ve olağanüstü hünerlerle bile tehlikeli ve zordu. Çoğu zaman ot, altından daha çok işe yarıyordu. İnsan evladı, hayvandan daha makbuldü. Şans, bilgiden daha baştan çıkarıcıydı ve aşk yoksa ebedi yaşam çok anlamsızdı.”

Yaşlı kadın, “Hem de çok anlamsız,” diye tekrarladı ve sanki bu kadim hikâyeye kendi hayatını anlatıyormuş gibi ağlamaya başladı. Genç kadını hikâyeye devam etmesi için zorlamak yerine kaldığı yerden alıp kendisi anlatmaya başladı. Onun için en anlamlı olan kısımları güçsüz bir tonla vurguluyordu.

Yaşlı kadının gözyaşları yanaklarında kuruyup sesi nihayet kesildiğinde Sasha kalktı ve yaşlı kadın seslenirse hemen dönembilmek için bağcıklarını bağlamadan, kapıyı kapatan kalın perdeyi çekip ılık su dolu leğeni toprak kulübenin dışına boşalttı.

Ama başlangıç hikâyesi kafasının içinde devam ediyordu... Değişen, Dönüştüren, İyileştiren, Söyleyen ve onlardan sonra gelen çocukları. Yüzerce yıl. Bahşedilmişler, nesiller boyu el üstünde tutuldu ve büyük saygı gördüler, sonra aşağılandılar ve kötü muameleye maruz kaldılar ve en nihayetinde toplumdan dışlandılar ve son kalan Bahşedilmiş düşman sayılıp saldırılınca saklanmak zorunda bırakıldılar. Söyleyenler, İyileştirenler, Değişenler ve Dönüştürenler birer birer yok edildi. Kraliyet güçleri Dönüştürenlerin ellerini kesti. Söyleyenleri yakarak öldürdü. Bu özel hünerlerin herhangi birine sahip olanlar korkup hünerlerini birbirlerinden saklamaya başlayana dek Değişenleri tıpkı benzedikleri hayvanlar gibi avladılar ve İyileştirenleri köy meydanlarında taşladılar.

Solemn Köyü sessizdi, hava ya gün ışığı ya da yaşamla kavrulmuştu, günün sıcaklığı ısırap çeken küçük köyle birlikte uyukluyordu. Birden havayı bir çığlık delip geçti ve Sasha, çığlıkla yükselecek isme kendini hazırladı. Ve o isim geldi, bu tanıdık isim onun dudaklarının titremesine, gözlerinin yanmasına neden

oldu. Bir çocuk daha ölmüştü. Edwin. Çarpık bacaklı o küçük oğlan.

Canları ilk alınanlar en güçsüz olanlardı.

Sasha, sıra sıra kulübelerden ve ihtiyarların daha heybetli yapılarından uzaklaşıp kanyondan akan suya doğru yorgun bacaklarıyla yavaş yavaş yürümeye başladı. Burası doğudan gelen ırmak kadar yakın değildi ama bu suyun, Mina'yı doğudan gelen su gibi hastalandırmayacağını düşünüyordu. İhtiyarların en kibarına, Mina'nın erkek kardeşine gitmiş ve o suyu içmemeleri, o suyun karanlık bir şeyler taşıdığı konusunda insanları uyarmasını söylemişti. Adam diğer ihtiyarlarla görüştü. Hiçbiri hasta değildi ve doğu ırmağının suyunu uzun süredir içiyorlardı. Sasha'nın deli olduğunu, insanları korkutacağını söylediler. Dilini tutmasını yoksa koparacaklarını söylediler.

Kısa bir süre önce Jeru topraklarında büyük bir savaş yaşanmıştı. Yıkım düzelmişti. Zulüm sona ermişti. Ama Quoonoon köylerinde fazla bir şey değişmemişti. Tacirler Jeru Kent'inden Solemn'e hem mal hem de haberler taşıyordu ve Sasha'nın sahibi ihtiyarlarla oturup bir kuş gibi uçabilen ve eski yasaları değiştiren güçlü Kral Tiras'ın hikâyelerini dinlemişti. İhtiyarlar, Bahşedilmişlerin artık istedikleri gibi dolaştıklarını ve ellerinden geleni ardına koymadıklarını söylüyordu, oysa o güne dek herhangi biri Solemn'de ne bir Dönüştüren görmüştü ne de bir İyileştiren. Onlara en yakın köy olan Doha'da Değişenler vardı... yaşlı bir adam ve bir çocuk... ama sadece kısmen değişebiliyorlar, istedikleri zaman kanatlarını çıkarabiliyor, güçlü butlar yaratabiliyor ama tamamen dönüşüyorlardı. Sasha onları hiç görmemişti ama ihtiyarlar onları önemsemiyordu, bu garip yaratıklara kahkahalarla gülüyor ve bunun armağan değil lanet olduğunu söylüyorlardı. Tacirler kuzeydeki eyalet olan Bin Dar'dan da yuvalar yapan ve insan eti yiyen kuşadamlarıyla ilgili haberler getiriyordu ama Solemn'deki hiç kimse onları da görmemişti. Sasha İyileştiren, Değişen, Dönüştüren ya da Söyleyen değildi.

Tamamen farklı bir şeydi. Kimse onun hakkında konuşmuyordu ama bu sessizlik, güvenlik anlamına gelmiyordu. Sasha'nın da o kadar uzaktaki bir krala ya da herkesi... köleleri bile... koruyacağı düşünülen yasalara hiç güveni yoktu.

Sasha'nın asla unutamayacağı ve asla hatırlayamayacağı bir yüzdü adaminki. Onu net olarak görmüş olamazdı. Geceydi ve adam, yarısı yenmiş ayın altındaki bir karaltı gibi Sasha'nın tepesinde dolaşıyordu. Gözleri deniz gibiydi; masmaviydi ama sakin değildi. Ağzı da onun çapasıydı ve onu sürüklenerek uzaklaştırmaktan koruyan sözler veriyordu. Elleri yumuşak, kelimeleri sertti ve Sasha onun dediğini yaparak kendi bedeninden yeniden doğdu.

Ama yine de onu buldular.

Onu arayan bedenler sisin içine gire çıka yer değiştirdiler. İnsanlar bağırды, karaltılar havayı delerek uçup pike yaptı ve saldırdı. Sasha yere dümdüz yatıp yüzünü toprağa gömerek saklandı. Nefes almaya çalıştı ama içine çektiği toprak parçaları yüzünden soluğu kesildi ve öksürdü. Havayı filtrelemek için yüzünü şalıyla kapatıp öne doğru süründü. Çıt çıkmıyordu. Bağırmaya çalışırken dudaklarında adamın adının şekillendiğini hissetti, duymadığı bir kelimeydi bu. Bilmediği bir kelime.

Pat, pat, pat.

Ses kafasının içiyle göğsünde yankılandı; *pat* sesi gitgide artarken muğlak suretler ve uçuşan ölüm dünyası hızla uzaklaştı.

Ateşe çok yakın uyuymıştı.

Yine.

Saçlarıyla yüzü is kaplıydı ve ciğerlerine kül çekmişti. Ev ısıtmaya gerek olmayacak kadar sıcaktı ama Mina'yı bir türlü ısıtamamıştı ve kömür yaşlı kadından daha yavaş ölüyordu. Kalbi küt küt atıyor, boğazı acıyordu. Vurma sesi sertleşti, şiddetlendi ve kafasının içinden çıkıp binlerce kanat sesiyle havayı titreştirdi.

“Sasha. Beni içeri al. Şu perdenin bağlarını çöz.”

Sasha gözlerini ovuşturdu ve eski düşün sarhoşluğuyla yalalayarak ayağa kalktı. Bitkindi ve yanakları alev alev yanıyordu. Günlerce sahibinin yatağının yanı başında oturmuş, Mina bir düş gibi bu dünyadan kopana dek yaşlı kadınla ilgilenmişti. Tek başına yas tutmuş, geceye feryatlar ve biraz daha fazlasıyla karşılanan bir çığlık göndermişti. Mina'nın erkek kardeşi ihtiyarlarla birlikte sadece birkaç saat önce gelmişti. Sahibinin ölü bedenini alıp götürmüş, onu ise geride bırakmışlardı.

“Sasha. Beni içeri al.”

Sasha sendeleyerek kapıya doğru gidip güçsüz elleriyle bağları çözerken, “Maeve! Bütün köyü uyandıracaksın,” diye uyardı onu. Quoonoon halkının çoğu gibi ufak tefek ve koyu tenli olan kız, âdeta yıkılırcasına içeri girip Sasha'nın kollarına yığıldı.

“Sasha. Kaç. Hemen git buradan. Seni almaya geliyorlar,” dedi Maeve soluk soluğa. “Mina artık seni koruyamaz. Geliyorlar. Korkuyorlar ve seni suçluyorlar.”

Sasha, “Ne için?” diye bağırdı. Aslında biliyordu. Maeve de biliyordu ve gereksiz kelimelerle zaman harcamadan onu ellerinden tutup öne doğru çekti.

“Nereye gideceğim?”

“Özgürsün. Nereye istersen git.”

“Ama benim yuvam burası.”

“Artık değil. Mina öldü. Ve eğer hemen gitmezsen çok yakında sen de öleceksin.”

“Üstüm başım düzgün değil.” Sasha solgun tenini ve parlak saçlarını saklama ihtiyacıyla telaş içinde şalına uzandı. Ayakkabıları kapının dışındaydı.

“Zamanın yok!”

Ardından o sesi duydu. Hissetti. Ve tanıdı. Bu ânı daha önce görmüştü. Her yanını kaybetme ve... rahatlama duygusu kapladı. Gelmişti. Düşleri ne zaman gerçeğe dönüşse rahatlama hissededi. Nedenini bilmiyordu.

Uzaktan sanki köy saldırı altındaymış gibi çılgınlık ve bağırsıklar geldi. Ama sınırlarda içeri girmeye çalışan yağmacılar yoktu. Havada Solemn Kenti'nin sınırlarını ihlal eden canavarlar yoktu. Düşman kapıların içindeydi.

Tepelerinde sinsice onları izleyen ve kendi güvende olduğu için parıldayan yeniay, açık araziden geçtikleri gece yolculuğunu sakın bir keyif hâline getiriyordu. Gökyüzü bulutsuzdu ve yıldızlarla kaplıydı. Dağlar, mahsur kalmış gemiler gibi yükseliyor, sivri taş direkleri yıldız dolu göğü işaret ediyordu ve atlar, Quoodon'un uzak eteklerindeki Solemn'e doğru kıvrıla kıvrıla uzanan bayırdan inmeye başlamıştı. Kral Muhafızları komutanı Jerulu Kjell daha önce oraya bir kez gitmişti ama çöl sakinlerinin sade giysilerini, kapalı başlarını ve sakın tavırlarını hatırlıyordu.

Son birkaç gündür Volgarlara, o canavar kuşadamlara ait herhangi bir işaret görmemişlerdi. Ne bir yuva ne ceset ne pis koku ne de tek bir tüy vardı. Kjell, Bin Dar sınırındaki köylerde Solemn'deki yıkımla ilgili dolaşan dehşet dolu haberlere bir kez daha şaşırırdı. Ama havada bir şeyler vardı ve atı Lucian huzursuzdu; bayırı inmeye ve ilerleme baskısına karşı koyarcasına ayak diretiyor, isteksiz adımlar atıyordu.

Kjell'de Kraliçe Lark'ın emretme ve yok etme becerisi olsaydı çok daha kolay olacaktı. Ama o, en iyi askerlerden oluşan bir orduyla Jeru'nun eyaletlerini dolaşmış, güneydeki Firi'ye, batıdaki Bin Dar'a, doğudaki Bilwick'e giderek Volgarları zor yolla, kılıçla avlamış ve ardından Jeru Kenti'ne geri dönmüştü. Son iki yılı bir zamanlar eyaletleri baştan sona yakıp yıkan ve neredeyse bütün krallığı kırıp geçiren kanatlı yaratıkların geri kalanını imha ederek at sırtında geçirmişti.

Quoodon dağlarında kuşadam sürüleri olduğu haberini alınca yapacak bir iş olmasından tuhaf bir mutluluk duyarak Jeru Kenti'nden tekrar ayrılmıştı. Üvey kardeşi ve Jeru kralı Tiras, uzun

süredir Kjell'i yakınında tutan dertten nihayet kurtulmuş, ülkeyi başarıyla yönetiyordu. Tiras'ın gayrimeşru ağabeyinden başka yardım isteyebileceği kimse olmadığından, genç ve Bahşedilmiş kardeşi babasının ardından tahta çıktığı günden beri çok az ayrı kalmışlardı. Ama Tiras'ın artık ona ihtiyacı yoktu. Eskisi gibi ihtiyacı yoktu.

Kjell servet istemiyordu. Güç ya da makam istemiyordu. Hayatı boyunca mal mülk, hatta bana ait diyeceği bir yer özlemi duymamıştı. Kardeşinden büyük olmasına rağmen asla kral olmak istememişti ve onun sorumluluklarının yükünü kendisinin asla öğrenemediği sakın bir kabullenişle omuzlayan meşru evlat, tahtın varisi Tiras'ı hiç kıskanmamıştı. Kardeşinin arkasını kollamak ya da savaşın harareti içinde kaybolmak onu hep çok mutlu etmiş ve her zaman kim olduğunu bilmişti.

Bununla gurur duymasa da bilmişti.

Merhum kral Zoltev'le Majestelerinin bir süre yatağını ısıtan hizmetçi kadının piç oğluydu. Çok kısa bir süreliğine. Annesi doğum sırasında ölmüş ve Kjell'in adını, bebeğin bağırsığının Kjell Baykuşu'nun saldırmadan önceki çılgınlığına benzediğini düşünen ebe koymuştu.

Gelgelelim bir insanda anne ve babasının sahip olduğundan daha fazlası olurdu. Onların kılıcından, boyutlarından, becerilerinden fazlası vardı ve Kjell'in bir zamanlar bildiği her şey geçen yıl tamamen değişmişti. O güne dek inkâr ettiği yönlerini kabul etmek zorunda kalmıştı. Bahşedilmişti. *Onlardan* biriydi. Korktuğu ve uzak durduğu insanlardan biri. Ve bu, kolay bir alışma süreci olmamıştı. Sanki hayatı boyunca denizle mücadele etmiş ama sonunda pullarıyla solungaçları olduğunu ve serpmeye ağlar yerine derinliklere ait olduğunu keşfetmiş gibiydi. Artık ne kim olduğunu biliyordu ne de amacının ne olduğunu. Belki de biliyor ve bundan hiç hoşlanmıyordu.

Karanlık çöktüğünde hava soğumuştü. Güneş yeniden doğduğunda yine sıcak, çok sıcak olacaktı. Quondoona aşırı uçları severdi zaten. Gündüz sıcak, gece soğuk; çok yüksek tepeler ve

dümdüz ovalar, yağmurun aylarca yağmadığı, upuzun, kupkuru geçen dönemlerden sonra yağın kısa ve aşırı şiddetli yağmurları. Quondoonya halkı çoban, çöpçü, dokumacı ve çömlekçiydi ama yeterince bitki yetiştirmezlerdi. Yetiştiremezlerdi. Kjell, Volgarların görülmesine bir kez daha şaşırı. Volgarlar bataklık toprakları tercih ederlerdi. Eğer Quondoonya köyleri yakınına yuva yapıyorlarsa gerçekten çok çaresiz kalmışlardı.

Üstlerindeki sarp kayalardan tüyler ürpertici bir uluma yükseldi ve Lucian korku içinde şaha kalktı.

Kjell, "Durun!" diye emretti ve adamları anında itaat edip elleri kılıçlarında, gözleri sağ taraftaki kanyon çeperlerinde sesin kaynağını bulmaya çalışarak bekledi. Onlar pürdikkat etrafa göz atarken sağ taraflarında yükselen ve düzleşen kayalarda şekiller göründü. Solemn Kenti aşağıda uzanıyordu. Ama bunlar kuşku dolu nöbetçiler değildi. Akşam faaliyetlerinin engellenmesine sınırlanan kurtlardı; uluma yine yükseldi ve atlar ürküdü.

"Orada bir şey var, Komutanım. Yaralı... ya da ölü bir şey. Kurtlar onu istiyor," dedi gözleri en yüksek kayalığı saran karanlığa yapışmış bir asker.

"Volgar ise yalnızdır. Kurtlar sürüye yaklaşmaz," dedi yüzbaşı Jerick.

Kjell, "Volgar değil," diye cevap verdi ama atından indi ve kılıcını çekti. "Isak, Peter ve Gibbous, atlarla kalın. Geri kalanlar benimle gelsin."

Adamları anında itaat edip çalılarının ve kuru otlarının arasından sürünerek yerden yükselen sarp kayaların dibine doğru ilerledi. Soluk kayalar arasında büzülmüş yatan bir şey vardı gerçekten ama gölgeler onu gizliyordu. Volgar kanadı gibi kıpraşan bir şey... dalgalanan koyu renk bir şey. Ve Kjell durup adamlarına da aynı şeyi yapmalarını emretti.

Tuhaf bir biçimde kurtlar sessiz olmak için en ufak bir girişimde bulunmadı ve bir uluma yükseldi, arkasından diğerleri koro hâlinde ona katıldı. Uluma gölgelerin yer değiştirmesini ya

da kıpraşmanın durmasını sağlamadı ve Kjell hareketli karanlık-
tan gözlerini ayırmadan yeniden öne doğru ilerledi.

Birkaç adım sonra ay ışığı sır perdesini araladı. Gördükleri hareket Volgar kanadı değil, cansız bir külçe hâlinde yatan bir kadının dalgalanan elbisesiydi. Kanının kırmızısı ve toprağın sıcaklığıyla harmanlanmış saçları bu loşlukta bile kızıldı. Sırtüstü yatıyordu, gözleri kapalıydı ve oval yüzü onu çevreleyen kayalar kadar soluk ve hareketsizdi. Kolları, düşerken rüzgârı kucaklamaya çalışmış gibi iki yana açılmıştı.

Sırtı tuhaf bir açıyla bükülü, bacaklarından biri altında kıvrık duruyordu ama ne diş izi vardı ne de pençe ve giysileri parçalanmamıştı. Bu, Volgar saldırısı değildi; yukarıdaki kayadan düşmüştü. Yattığı yere ilk giden ve yanında ilk diz çöken Jerick oldu, genelde Kjell'e karşı sergilediği cüretle kadının beyaz tenine dokundu.

“Bedeni sıcak Komutanım ve kalbi hâlâ atıyor.”

Nefesini tutmuş bekleyen sadece Kjell değildi; havayı ele geçiren şaşkınlık nidaları, yan yana çökmüş askerler arasından tıslayarak geçen bir in dolusu yılan gibi yankılandı. Kadın o kadar perişan hâldeydi ki.

Jerick bakışlarını komutanına doğru kaldırarak, “Ne yapmak istersiniz?” diye sordu. Sesi yansıtmasa bile cevap açıktı. Jerick, Kjell'in İyileştiren olduğunu biliyordu. Hepsi biliyordu ve adamları, yaralananları ya da ölmek üzere olanları ellerinden başka bir şey kullanmadan iyileştirişini huşu içinde izlerken hem korkuyor hem de ona hayranlık duyuyorlardı. Ama o güne dek sadece yakınlık duyduklarını iyileştirebilmişti, hizmet ettiklerini ve ona hizmet edenleri. Ve bunu çok sık yapmamıştı. Birkaç adamını iyileştirmişti. Kardeşini iyileştirmişti. Kraliçesini. Ama... sevgi olmadığında bu gücü bulamamıştı. İçin için güldü ve etrafındaki adamların sıkıntı içinde kıpırdandıkları gördüğünde dudaklarından alaycı bir kahkaha çıktığını fark etti.

Sert bir tonla, “Gidin,” diye emretti. “Lucian'ı ve diğer atları alıp yakınarda bekleyecek bir yer bulun.”

Kimse kıpırdamadı, gözlerini perişan hâldeki kadından ve üstlerindeki kayalıklara dizilmiş kurtları çağıran kan gölünden ayırmadı. Kurtlar askerlerin uzaklaşıp kızı yalnız bırakmalarını bekliyordu.

Kjell zaten zaman kalmamışken fazlasıyla oyalandıklarının farkındalığıyla dizleri üzerine çöküp, "Gidin!" diye bağırdı. Askerler komutanlarının emrine uyup kurtlar kadar temkinli ama bunu yapmaktan hoşnut olmayan bir ifadeyle hızla geri çekildi. Jerick gitmedi. Kjell onun gitmeyeceğini biliyordu zaten.

Kjell kaba bir tonla, "Sen izlerken yapamam," dedi. "Kendimin fazlasıyla farkında olmama neden olur."

"Daha önce yaptığınızı gördüm Komutanım."

"Biliyorum. Ama bu farklı. Bu kadını tanımıyorum." Kjell ellerini kadının göğsüne koydu ve bedeni bu işkenceden kurtulmak için yalvarırken direnen kalbinin sıcaklığını hissetti. Kadının melodisini duymaya çalıştı. Tek bir net nota ona yardım edecekti. Ruhunu, gücü, *benliği*.

Jerick, "Tanıdığınızı hayal edin," diye ısrar etti yumuşak bir tonla. "Onun... hayat dolu olduğunu hayal edin. Koştuğunu. Güldüğünü. Seviştiğini."

Kjell'in bakışları hızla Jerick'e döndü ve yüzbaşı, sanki onun için hayal kurmak çok kolaymış ve bu yüzden Kjell için de kolay olması gerekirmiş gibi hiç geri adım atmadan onun gözlerinin içine baktı.

"Onu sevdiğinizi *hayal edin*," diye tekrarladı.

Kjell, bu hisse karşı koyarcasına dudak büktü ve başını eğdi. Jerick'in bakışlarını görmemek için gözlerini kapattı. Ellerini kadının göğsüne koyup kalbini ona itaat etmeye zorladı ve kafasının içinde davetsiz bir görüntü belirdi. Ondan hiç sır saklamayan, hiç yalan söylemeyen gözlerle gülümseyen bir kadın. Önünde yatan yalnız ve can çekişen bu kadın gibi kıpkırmızı saçlı bir kadın. Bir kez daha sert bir tonla Jerick'e gitmesini emretti. Kadın ölüyordu ve o, uzun süredir kadınsız olduğu açıkça belli

olan aptal bir silahşorun saçmalıklarını dinliyordu. *Koşarken, gülerken, sevişirken*. Sersem herif.

“Beni yalnız bırak Jerick. Hemen.” Jerick kalırsa Kjell onu kırbaçlayacaktı. Jerick komutanının ona hiç acımayacağını fark etmiş olmalı ki ısrarından vazgeçti ve Kjell onun çalılarının arasından geçerek isteksiz adımlarla uzaklaştığını duydu.

Kjell, kırık kemiklerin sivri uçlarını hissedip onlara düzelmelerini emrederek ellerini kadının narin kaburgasında gezdirdi. Elleri dolaşırken dua etmedi. Bu laneti ve bu şifayı ona Yaratan vermişti ve daha da arttırmayı için yakarmayacaktı.

Kadın ona direniyordu, narin bedeni inatla can çekişiyordu.

Kjell mırıldanmaya başladı, tamamen içgüdüsel, tınısını yukarıdaki kurtların kesik kesik ulumalarına uydurduğu bir mırıltıydı bu. Bir süre sonra avuçlarında uyarıcı bir karıncalanma hissetti ve damarlarında zafer duygusu akmaya başladı. Bedenine ışığını paylaşmasını buyurdu ve kadının kırık göğüs kafesi dokunuşu altında düzeldi, göğsü yükseldi ve Kjell’in geniş avuçlarında dışarı doğru kıvrıldı. Ama Kjell onun şarkısını hâlâ duyamıyordu.

“Neredesin, kadın?” diye sordu. “Kalbini ve kan akışını hissediyorum. Bana şarkını söyle ki seni geri getirebileyim.”

Ellerini kadının kalçalarına götürdü; vücudunun şeklinin geri döndüğünü, bacak kemiklerinin kaynadığını ve kalçasının yavaş yavaş şekillendiğini hissetti. Kadının omurgası uzayıp düzleştiğinde ellerini kafatasının arkasında gezdirmek için onu yan çevirdi. Kadının başı kan içindeydi, ellerinde vıcık vıcık bir his bıraktı. Midesinin bulanmasına şaşırarak boğazına kadar yükselen safrayı yuttu. Bir sürü insanın ve canavarın bağırsaklarını deşmiş ve bundan hiç rahatsız olmamış, hatta tereddüt bile etmemişti.

Kadının saçını düzelterek, “Hayal gücü fazla olmayan bir insanım,” diye fısıldadı. “Seni seviyormuş gibi davranmam. Ama eğer bana yardım edersen seni iyileştirebilirim.”

Kadının hayatını kurtaracak o tek notayı duymak için kendini zorladı. Yıllar önce bir kez daha bu konumda kalmış, ne aradığını

bilmediği hâlde kulaklarını dört açarak daha önce duymadığı bir şeyi duymak için kendini zorlamıştı. O zamanki kişi kardeşiydi ve yaraları bu kadınınkiler kadar ağırdı. Kjell onu kurtarmıştı. Onu iyileştirmişti. Ama aynı zamanda onu *sevmişti*.

İçi korkuyla ürperdi ve avuçlarındaki ısı anında azaldı. Düşüncelerini kardeşine, sevgisine, saygısına, sadakatine yönlendirmek için kendini zorladı. Bu düşünce güçlendi ve avuçlarındaki ısı alevlendi.

Eğilip ikna etmeye çalışırcasına tekdüze bir tonla kadının kulağına fısıldadı.

“Beni duyabiliyor musun, kadın? Benimle şarkı söyle.” Kjell’in bildiği şarkıların hepsi ahlaksız ve müstehcendi; etekleri kaldırmak ve kılıçları savurmakla ilgili basit ezgilerdi sadece.

Yumuşak bir tonla, “Bana gel ki seni iyileştirmeye çalışayım. Ancak bana gelersen iyileştirmeye çalışabilirim seni,” diye bir şarkı söylemeye başladı; melodi tekdüze, sözler yavandı ama yine de bir tür şarkıydı ve Kjell’in dudaklarından boğuk bir yakarıyla dökülüyordu.

“Bana gel ki seni sevmeye çalışayım. Ancak bana gelersen sevmeye çalışabilirim seni.”

Tek, kimsesiz, neredeyse duyulmayacak kadar alçak bir çan sesi duydu. Neredeyse hayali. Neredeyse cansız. Bir kez çalan bir çan.

Ama yeterliydi.

Kjell, bu perdeye sımsıkı tutunup göz kırpan yıldızların ahenginden destek alarak sesini yükseltti. Ölüm çanı birden neşeli, belirgin ve canlı bir çınlamaya dönüştü. Sesi yükseldi, yükseldi ve Kjell, bu ses teninde, kafatasında, gözlerinin ardında ve karnının derinlerinde yankılanana dek mırıldanmaya devam etti. Sevinçten havalara uçarak, sesle ve zafer duygusuyla titreyerek keçeleşmiş saçları kanla kaplı yanaklardan çekti ve başını eğip sonsuz görünecek denli koyu renk olan gözlerin içine baktı. Bakışları kenetlendi ve kısa bir an için aralarında bir yankılanma oldu.

Çan sesi kelimelere dönüştü ve kadın, “Seni gördüm,” diye fısıldadı. Kjell’in boğazındaki şarkı şaşkınlık dolu bir sessizliğe dönüştü ve kadının saçlarını bırakıp geri çekildi. Ellerini birbirine kenetledi, avuçlarında kadının kanını hissetti.

Kadın bir kez daha, “Seni gördüm,” dedi. “Buradasın. Nihayet geldiniz,” diye tekrarladı.

Kadının kelimeleri anlamsızdı. Kjell onun bedenini iyileştirmişti ama beynine dokunamazdı. Kjell poposunun üzerine oturup aralarına birkaç metre mesafe koydu.

“Sen... iyi misin?” diye sordu. Aslında kadının bir bütün olup olmadığını, yani iyileşip iyileşmediğini sormak istiyordu ama az önce yaptığı şeyin daha fazla dikkat çekmesini istemiyordu. Hüneri insanları korkutuyordu. Kendisini de korkutuyordu. Kadın yavaşça doğrulmaya başladı ve Kjell ona yardım etmek için elini uzattı. Kadın elini tutmadı ama bir an durup sanki bedenini dinler gibi sessizce oturdu. Kjell’in ayağa kalkmaya ihtiyacı vardı. Dizleri uyuşmuştu ve kadının yanında o kadar uzun süre çömelmekten dolayı kalçası acı dolu çığlıklar atıyordu. Baş hafiflemiş, bedeninin geri kalanından ayrılmış, sanki yoğun ve ağırlıksız bir bulut misali süzülüyormuş gibi hissediyordu; yorgunluktan kafasının içi karmakarıştıktı.

Kramp girmiş bacaklarının onu yarı yolda bırakmamasını dileyerek titreyen ellerle kendini yukarı doğru çekti. Şifa verme çabası damarlarındaki bütün kanı boşaltmış, onu tüketmişti ve hünerini kullanma sonrası ortaya çıkan etkiyi adamlarının ya da boş gözlerle onu izleyen kadının görmesini istemiyordu.

Anlayamazlardı. Bu tür bir bilgi zihne kaydedilir ve muhalif kabilelerle komploların insanlar arasında takas edilecek bir sır olarak saklanırdı. Kjell, kardeşi gibi sevilen biri değildi ve hiçbir zaman benzer bir bağlılık duygusu uyandıramamıştı. Babasından olduğu gibi ondan da korkuluyordu ve bu, onun işine geliyordu.

Kadın, az önce yattığı yerdeki toprağı hâlâ kaplayan kana meydan okurcasına ayağına kalktı. Kjell'in beklediğinden daha uzun boyluydu, uzun boylu ve ince, bu sayede yüzüne bakmak için boynunun tutulmasından kurtardı onu. Saçları açıktı ve keçeleşmiş bir dağınıklıkla kalçasından aşağıya kadar dökülüyordu. Gecelikten biraz daha kalın olan kan lekeleri içindeki ince elbisesi tenine yapışmıştı. Ayaklarında bir çöl insanının kısa, deri çizimelerinden vardı; evinden telaşla ayrılırken elbisesinden ziyade ayakkabılarına önem vermişti sanki.

Kjell, "Adın ne?" diye sordu. Kadın kısa bir an duraksadı ve Kjell onun yalan söyleyeceğinden şüphelendi. Ona yalan söyleyen kadınlara çok alıştı ve anında kendini ona inanmamaya hazırladı.

Kadın gönülsüzce, "Bana Sasha derler," diye karşılık verdi ve Kjell'in kaşları inanmaz bir ifadeyle kalktı.

Bu, bir isim bile değildi. Atları ve sığırları harekete geçirmek için kullanılan, genelde böğre vurulan bir tekme ya da kalçaya vurulan bir tokada eşlik eden bir komuttu. Kjell, bu kelimeyi günde birkaç kez söylüyordu, zavallı kadına bu ismi kimin koyduğunu merak etti.

"Peki evin nerede, Sasha?" Kadının adını çekinerek söyledi.

Sasha ileride yükselen, dik çeperli, sivri dişli, titreyen fener ışığında hiç de hoş görünmeyen sarp kayalara doğru döndü.

"Solemn'de yaşıyorum ama orası asla evim olmadı." Bu basit açıklamada acı vardı ve Kjell, kendini bu acıyı duymaya karşı hazırladı. Onun acısını öğrenmek istemiyordu. Onun için yapabileceğini yapmıştı. Bazı acıları yok etme gücü yoktu. Kadın daha fazlasını söylemedi ama sanki hayatı gerçekten orada sona ermiş

ve sonrasında ne olduğunu bilmiyormuş gibi sarp kayalıklara bakmaya devam etti. Kayalık sete doğru birkaç adım attı, Kjell kenara çekilip onu gözleriyle takip etti. Gözüne kayanın eteğinden yaklaşık altı metre yukarıdaki kayaların arasından çıkan çalıya takılmış beyaz bir kumaş çarptı. Sasha, kumaş sanki kendisine aitmiş gibi ona doğru yürüdü ve Kjell, onu almak için kayaya çıkmaya niyetli olduğunu fark edene dek birkaç metre tırmandı.

“Aşağı in. Seni ikinci kez iyileştirmem.”

Sasha, dinlemesi gerektiğini biliyormuşçasına hafifçe başını salladı ama durmadı, hızla birkaç adım daha tırmandı ve kıvrık ayak parmakları ve bir eliyle kayaya sımsıkı tutunarak soluk renkli kumaşı daldan kurtardı.

Yeniden Kjell’in karşısına geçtiğinde biraz nefes nefese hâlde, “Bu benim,” dedi. Kumaş dikkatle kandan sırlıslam olmuş saçına doladı ve uçlarını beline sıkıştırdı. Sakin ve serinkanlıydı; sakinliği Kjell’in tetikte olmasına neden oldu. Onun bedenini iyileştirmişti ama fiziksel iyileşme ne hafızasını silmiş ne de yaşantısını değiştirmişti. Düşmüştü. Yaşamla ölüm arasında gelip gitmişti. Ama ne ağlıyor ne de titriyordu. Ne Kjell’e soru sormuş ne de ne olduğunu anlamaya ya da açıklamaya kalkışmıştı.

“Kayaların arasındaki yarıktan dökülen bir dere var,” dedi. “Sana ve adamlarına göstereyim.”

Kjell, “Yalnız olmadığımı nereden anladın?” diye sordu.

Sasha ilk söylediğini tekrar ederek, “Sizi gördüm,” dedi ve onun bu ısrarı Kjell’in huzursuzca ürpermesine neden oldu. Onu bulduklarında baygındı.

Şiddetli bir ıslık çaldı, ses karanlığı delip geçerek adamlarına ulaştı. Jerick’le birkaç adamı karanlığın içinden çıkıp şaşkınlık nidalarıyla durana kadar gözlerini tuhaf kadından ayırmadan bekledi. Bir mızrak yerde takırdadı.

“Kadın suyun nerede olduğunu biliyor. Geceyi orada geçireceğiz,” diye talimat verdi. “Diğerlerini toplayın ve benim atımı da getirin.”

Jerick komutanının becerisinden hiçbir zaman kuşku duymamışçasına anında toparlanıp, “Ya Solemn?” diye sordu.

Kadın, bu kelime tenine çarpan bir kamçıymış gibi irkildi.

Kjell, “Yarın,” diye cevap verdi ve kadının bakışları bir anda ona döndü. “Yarın gideceğiz. Hava aydınlıkken.”

Sasha, yanına kıvrılmış yatıyordu. Kjell’in pelerinine sarınmış ve kayadan çekip aldığı uzun kumaş parçasını katlayıp alev gibi saçlarının altına koymuştu. Kjell, kumaşın o güne dek gördüğü en soluk mavi renk olduğunu ve üzerinde sanki güneş ağartmışçasına düzensiz beyaz çizgiler bulunduğunu o an fark etti. Kjell uykuya daldığında Sasha hâlâ onun pelerinine sarılmış hâlde ateşin yanındaydı ve sade, koyu mavi elbisesi kuruması için yakında bir yere serilmişti. Anlaşılan kadın onu karanlıkta bulmuş ve yanına uzanmıştı. Yüzünden ziyade ayaklarına yakındı ama yine de eğer ondan önce kalkarsa üzerine basıp tökezleyeceği mesafedeydi. Kjell, kadının yakınlığından görünenin ötesinde nasıl bir anlam çıkarması gerektiğini bilmiyordu. Bu yakınlık onu iyileştirdiği içinse kadın ona minnet duymuştu. Sebep, kadına değer vermiş olmasıysa onun yanında kendini başka birinin yanında olduğundan daha güvende hissediyordu.

Gitgide artan aydınlıkta tenindeki bakır rengi çiller daha belirgin görünüyor, saçının sıcak tonunu yansıtıyordu. Kan, elbisesinde parça parça koyu lekeler bırakmıştı ama Sasha nispeten temizdi, saçı kandan arınmıştı ve doğudaki ovaları yalayıp geçen ve kayalıklara çarpan uykulu güneş ışığında parlıyordu. Sasha su konusunda haklıydı... bir yarıktan dere dökülüyor ve sivri iki set arasındaki bir gölette toplanıyordu... ve onları kendini buldukları yerden sadece birkaç dakika uzaktaki dar bir vadiden geçirmişti. Adamlar midelerini ve mataralarını doldurana kadar beklemiş, sonra göletin yanına diz çöküp keçeleşmiş saçlarını ve toz toprak içinde kalmış tenini yıkamıştı. Diğer sorun da kan kaplı elbise-

siydi ve Kjell ona peleriniyle bir kalıp sabun verip adamlarıyla birlikte yakındaki açık araziye çekilerek onu yalnız bırakmıştı.

Kendini onun sıvışmasını, yitirmenin eşğine geldiği hayatına geri dönmesini umarken bulmuştu. Ama kadın bunu yapmamıştı. Elinde ıslak elbisesiyle pelerine sarılmış, saçından su damlayarak yanına geldiğinde Kjell ona yemek vermiş ve oturtmuştu. Ateş yakma hünerine sahip bir asker olan Isak'a ateş yakmasını söylemiş ve Sasha ateşe yaklaşıp başını karnına çektiği dizlerine dayamıştı. Adamları kadının etrafında temkinli bir biçimde dolaıyor, mesafelerini koruyor, yanına yaklaşmıyorlardı ve merakları onları sessizleştirmişti ama Kjell kadına baktıkları kadar kendisine de baktıklarının farkındaydı.

Ondan yana attıkları bakışlarında hem hayranlık hem de korkudan biraz daha fazlası vardı. Ne yaptığını biliyorlar ama hâlâ buna inanamıyorlardı. Daha önce de berbat bir yarayı ya da kırık bir kemiği iyileştirdiğini görmüşlerdi ama emrindeki askerlerin ölümlerini de izlemişlerdi... onlar için bir şey yapamadığından göçüp gitmişler ve cansız bedenleri ya ailelerine gönderilmiş ya da savaş alanında gömülmüştü. Adamların hiçbiri Jeru Kenti'ndeki saldırıda zarar görmemiş ve çok azı onun bu eşsiz yanına şahit olmuştu. Ama hepsi kanlar içindeki bu cansız kadının yeniden bir bütün olmasına şahit olmuştu.

Onların hayranlığı, Kjell'in dişlerini gıcırdatmasına neden oluyor ve ona uzun süre bakan herkesi tokatlama isteği uyandırıyor. Kendine hâkim olmaya çabalamaktan başı çatlıyor, parmak uçları uyuşuyordu. Gücünü yeniden kazanmak ve göğsünden yavaş yavaş damlayan sabrı tıkayıp durdurmak için sadece zorunluluktan bir şeyler yedi. İkisini de beceremeyince peşinden gelmeye kalkışan Jerick'e bağırarak ateşin yanından ve adamlarının rahatsız edici saygısından uzaklaştı.

"Kadının neye ihtiyacı olursa karşılandığından ve istemediği hiçbir şeyin yapılmadığından emin ol ve beni yalnız bırak."

Jerick anında, "Baş üstüne, Komutanım," diyerek geri çekildi.

Kjell yatağını yere atıp çizmelerini bile çıkartmadan yattı ve Sasha'nın gözleri kadar derin ve karanlık bir uykuya daldı.

Artık sabah olmuştu ve Kjell, o gözlerin hatırladığı kadar karanlık olup olmadıklarını merak ederek kadını izliyordu. Sasha, korku içinde uyumaya alışkımışçasına uyanıp gözlerini aniden açınca tam da tahmin ettiği kadar karanlık olduklarını gördü. O gözler Kjell'i rahatsız etti gözbebeklerini, onları çevreleyen renkten ayırt etmek mümkün değildi. Onunki gibi soluk ve kırlangıç yumurtası gibi benekli ten görmüştu ama böylesi siyah gözlerle bir arada olanı hiç görmemişti. Sasha hafifçe titreyerek gerindi, vücudu silkinerek uyku izlerinden kurtuldu.

Kjell'i, gözlerini dikmiş ona bakarken yakalaması onu utandırdı. Kendini böylesi rahatsız hissetmeye alışık değildi, özellikle de onun için hiçbir anlamı olmayan birinin yanında. Ayağa kalkıp üzerindeki tozu silkeledi ve yatağını sım sıkı rulo yapıp sicimle bağladı. Bir süre sonra Sasha da kalktı ve pelerini çıkarıp ona uzattı. Kjell hiçbir şey söylemeden aldı. Güneş dünyayı ısıtmaya başlamıştı bile ve çok geçmeden daha da acımasız olacaktı. Kjell, Sasha'nın soluk mavi kumaşı başına dolayıp yüzünü güneşten koruyacak bir kukuleta yapmasını izledi. Kadın kumaşın uzun uçlarını göğsünde çapraz yapıp rüzgârdan uçmasını diye beline bağladı.

"Solemn'de hastalık var," diye mırıldanarak Kjell'i daha da te-dirgin etti, uykudan yeni uyanđığı için sesi hâlâ çatlak olsa da çok tatlıydı. "Orada hastalık var ve sen İyileştirensin."

Kjell, "Ne tür bir hastalık?" diye sordu.

"Ateşli. Hezeyanlı. Genç ve yaşlı herkesin saçları dökülüyor. Çocuklar büyümüyor. Bazıları sakat."

"Sen de bu yüzden mi düştün? Hasta mıydın?"

Sasha, "Hayır," diye mırıldandı. Kjell, onun hangi soruyu cevapladığını anlamadığını fark etti. "Hasta değildim ama sahibim hastaydı."

"Sahibin mi?"

"Ben... köleydim."

Kjell, "Neden köleydin?" diye sordu. Sasha kaşlarını çattı, alnı hafifçe kırıştı. Kjell, onun köleliğiyle ilgili ayrıntıları öğrenmek istiyordu ama Sasha bunu anlamamış görünüyordu.

Şifacılıkla kölelik aynı şeymiş gibi, "Sen neden İyileştirensin?" diye sert bir karşılık verdi. Kjell bu kıyaslama karşısında şaşkına dönerek homurdandı ama Sasha daha fazla açıklama yapmadı. Bir açıklama yerine ellerini tevazuyla kenetleyip ona doğru çekingen birkaç adım attı. Birden dizlerinin üzerine çöküp gözlerini yere dikti. Sonra öne doğru eğilip alnını toprağa, Kjell'in ayaklarından birkaç santim uzağa koydu. Saçları bir örtü gibi etrafına yayıldı. "Sahibim öldü. Beni sen iyileştirdin. Artık sana aitim."

Kjell ellerini ince kollarına dolayıp çekerek onu ayağa kaldırdı ve başını iki yana sallayarak kendinden uzaklaştırdı.

"Hayır. Değilsin. Seni kendi özgür irademle iyileştirdim. Hiçbir şey talep etmiyorum."

"Yanında kalacağım."

"Hayır. Kalmayacaksınız." Kjell'in sesi sert ve aşırı yüksekti. Utanç içinde artık uyumayan adamlarının ilgisini fark etti. Biri bastırmaya çalışsa da bir kahkaha attı. Kjell ters ters baktı ve hepsi anında çizmeleri ve sırt yataklarıyla ilgilenmeye başladı.

Sasha başını eğik tutuyor, kukuletası yüzünü saklıyordu. Kjell, onun kendisini duyduğundan ve söylediğini yapacağından tatmin olunca yanından uzaklaştı.

Sasha peşinden gitti.

Kjell kayaların arasındaki suya doğru yürümeye başladığında Sasha, aniden durursa ona çarpmayacak kadar uzak ama rahatsızlıktan tüylerinin diken diken olmasına neden olacak kadar yakından sessizce onu takip etti. Kjell'in mesanesi dolu, sınırları tepesindeydi ve kadının onu biraz yalnız bırakmasına ihtiyaç duyuyordu. Sasha bunu anlamış gibi birden ondan uzaklaşıp bir kaya çıkıntısının arkasına girdi. Kadın, çağlayanda ona yeniden katılmadan önce yalnız kalacağı kısa bir süre bulan Kjell de aynı şeyi yaptı.

Dişlerini temizledi, yüzünü, kollarını, boynunu yıkadı, bıçağıyla yanaklarındaki sakalı kazıdı ve Sasha bu işi yapmayı teklif ettiğinde onu tersledi. Ona sabununu ve diş tozunu verdi ve Sasha nazik ve saygılı bir tavırla ona teşekkür edip kendini çabucak temizledi, uzun saçlarını ördü ve kumaşı yeniden başına doladı.

Adamlarla atlarının yanına dönerlerken, “Solemn’e gidecek misiniz?” diye sordu.

“Bunun için geldik.”

“Solemn... için mi geldiniz? Siz kraliyet ordusunuz. Kraliyet ordusunun Bahşedilmişleri avladığını sanıyordum.”

“Kralın kendisi Bahşedilmiş.” Kralın ağabeyi de. “Ben Volgarları avlıyorum.”

Sasha, “Kuşadamları mı?” diye sordu, şaşırıldığı barizdi. “Burada hiç Volgar yok.”

“Hiç mi?” Durup inanmaz gözlerle ona baktı. “Solemn’de büyük bir katliam olduğu yönünde söylentiler var.”

“Solemn’deki tek katliam hastalık.” Sasha başını kaldırıp ciddi bir ifadeyle ona baktı.

Kjell homurdandı. Yaratıcı, ona gereken hüneri vermekten kaçınmıştı. O, kuşadamları öldürmek istiyordu. Bakıcı olmak değil. Solemn’de hastalık varsa adamlarını tehlikeye sokardı. Onları hastalığa maruz bırakırsa bu illeti krallığın diğer bölgelerine, Jeru’nun diğer eyaletlerine taşırlardı. Ne ölü sayısının artmasına sebep olabilir ne de bütün köyü iyileştirebilirdi. Bu feci düşünce kalbinin teklemesine, dizlerinin titremesine neden oldu.

Sasha onun ne düşündüğünü tahmin edercesine, “Hepsini iyileştiremezsin,” dedi sakın bir tonla.

Kjell bir kişiyi bile iyileştirebileceğinden kuşkuluydu. “Adamlarımı hastalık dolu bir köye götürmem.”

Sasha tereddütle başını salladı ama bakışlarını kaçırmadı. “Anlıyorum... ama adamlarının hasta olacağını sanmıyorum.”

“Neden?”

“Çünkü hastalık havada değil.”

Kjell elleri kalçalarında bekledi, tek istediği atına atlayıp buradan uzaklaşmaktı ama suçluluk duygusu onu dinlemeye zorladı.

“Bence hastalığı köye doğudan gelen su taşıyor. Adamların mataralarını burada doldururlar ve doğudan gelen nehirden uzak dururlarsa sorun olmaz. Bazı kişilerin ona karşı bağışıklığı var. Güçlü kuvvetli ve orta yaşlı olanlar ya daha az etkileniyor ya da daha yavaş. Ama birçok kişi hasta.”

Kjell, “Bu durumda onları iyileştirsem bile yeniden hasta olurlar,” diye tahmin yürüttü. “Çünkü hayatta kalmak için su içmek zorundalar ve bu küçük dere bütün köye yetmez.” Elini sığ bir gölette toplanıp kayalar arasından yoluna devam eden ve bir sızıntıdan farklı olmayan dereye doğru uzattı.

“Yeterince sayıda insan tedavi edebilirsen oradan ayrılacak kadar iyileşebilirler.”

Kjell elini omuzlarına değen saçlarında gezdirerek küfretti. Kafasının içinde peşinden sürüler hâlinde gelen binlerce sığınmacıyla Jeru’ya yolculuk yapma görüntüleri canlandı ve bu düşünceyi hafızasından çıkarmak için avuçlarıyla gözlerini ovuşturdu.

“Neden hâlâ ayrılmadılar? Kuzeydeki köylerde hastalık belirtisi yok. Bin Dar’la burası arasındaki bütün köylerden geçtim.”

“İnsanlar bana inanmıyor. Suda hastalık olduğuna inanmıyorlar. Onları ikna etmem gerek. Ama tek başıma Solemn’e dönmem,” dedi Sasha alçak sesle.

“Neden?”

“Beni oradan sürdüler.”

Kjell tekdüze bir tonla, “Seni... oradan sürdüler,” diye tekrar etti. Sasha, “Kayalıklara,” diye açıkladı.

“Kayalıklara gitmeye mi zorladılar seni?” Sesi öfke doluydu ama kadına yönelik bir öfke değildi bu. Yine de onu tiksindirmiş dâhi olsa bu tür davranışların bir nedeni olmalıydı. “Neden?”

“Gördüm. Suyu içtiklerini gördüm. Ve hastalandıklarını gördüm. İhtiyarlara söyledim.” Gece söyledikleri bu açıklamayla yeni bir anlam kazandı.

“Gördün mü?”

“Ben bir sürü şey görürüm.”

Kjell alçak sesle, “Bahşedilmiş misin?” diye sordu.

“İyileştiremem.” Sasha, tek gerçek hüner buymuşçasına başını iki yana salladı. Bir cevap sayılmayan bu kaçamak karşısında Kjell’in çenesi kasıldı.

Bir kez daha, “Bahşedilmiş misin?” diye zorladı.

Sasha, “İyileştiremem... ama bazen kurtarabilirim,” diye cevabını düzeltti. “Gördüğüm şey konusunda sessiz kalırsam gerçekleşeceğini öğrendim. Bazen sessiz *kalmasam* bile gördüğüm şey gerçekleşiyor ve sadece kendim tedbir alabiliyorum. Ama birkaç kez insanları... fırtına gelmeden uzaklaştırdığım oldu.”

“Kendini kayadan düşmekten kurtaramadın mı?”

Sasha, “Hayır,” diye fıslıladı ve parıldayan gözleri, dolan yaşlar yüzünden siyah gölcüklere dönüştü. Gözlerini hızla kırıpıştırdı. Sonra bakışları uzaklaştı ve çenesini kaldırıp güneş ışığının yanaklarını okşamasına, esintinin şalın altındaki buklelerini çekiştirmesine izin verdi. Yüzünden farklı duygular gelip geçerken Kjell onu izledi, sonra yüz hatları gevşedi ve bakışları bir kez daha Kjell’e dikildi.

“Burada olduğunuzu biliyorlar.”

Kjell şaşırılmış bir hâlde, “Kimler?” diye sordu. Akli hâlê kadının kayaların dibindeki parçalanmış bedenindeydi, yüzündeki değişen ifadelerden çok etkilenmiş, alev alev saçları aklını başından almıştı.

“Geliyorlar. Solemn’in ihtiyarları. Sizinle alışveriş yapmak istiyorlar.”

“Alışveriş mi? Biz askeriz. Tüccar değil. Silahlarımız ve atlarımız dışında çok az şeyimiz var ve onlar da satılık değil.”

Sasha başını iki yana sallayarak, “Ticaret değil,” diyerek farklı bir şey ima etti, tam olarak anlamadığı bir şeyi çözmeye çalışıyormuşçasına tane tane konuşuyordu. “Size... hediyeleri var. Gece nöbetçisi burada olduğunuzu bildirmiş olmalı.”

“Neden hediye getiriyorlar?”

“Her şeyi göremiyorum.” Sasha başını tekrar iki yana salladı. “Özellikle niyetler daha zor. Belki de Kral Muhafızları olduğunuzu biliyor ve bir iyilik karşılığı size hediyeler getiriyorlar. Belki de hastalığı biliyor olmanızdan ve güçsüz durumlarından faydalanmanızdan korkuyorlar.”

Kjell'i uyaran, Sasha'nın tahminini doğrulayan bir ıslık havayı âdeta deldi. Kjell soru sormayı bırakıp tepeden açık alana doğru inmeye başladı ama Sasha, ziyaretçiler gelmeden önce kendilerini hazırlama telaşına düşmüş askerlerin arkasına saklanarak geride kaldı. Kjell, herhangi bir tehdit olmasa da otoriter konumda olma arzusuyla Lucian'ın sırtına atladı. Yakın bir mesafede, dağlık geçitten aşağı inen altı adam görüldü, at sırtında değil kocaman burun deliklerinin üst tarafında kıvrık kirpikleri olan büyük ve hantal develerin sırtındaydılar. İhtiyarların üstlerinde sade giysiler vardı ve güneşten korunmak için başlarını Sasha gibi örtmüşlerdi. Kjell ve adamlarıyla aralarında geniş bir boşluk bırakarak durdular.

Kjell duyulmak için sesini yükselterek, “Ben Jerulu Kjell'im,” diye selamladı onları. “Kral Muhafızlarının komutanı. Buraya Volgarları bulmak için geldik. Buraya geliş sebepimiz sadece yardım etmek. El koymak ya da... yağma yapmak değil.” Kral Muhafızlarına vergi tahsildarlarının eşlik ettiği günler olmuştu. Neyse ki o günler geçmişte kaldı. Eyaletler, muhafızlara destek ve ülkenin korunması için krallığa para gönderiyordu. Bu parayı toplamak artık eyalet lordlarının göreviydi.

Yüzü Drue Ormanı'ndaki ağaçlar kadar ince ve koyu olan grubun ortasındaki sakallı adam, “Adınızı duyduk Jerulu Kjell. Kralın ağabeyisiniz,” diye cevap verdi.

Kjell bu akrabalığı inkâr etmiyordu ama konumu yüzünden herhangi bir gurur duymaktan kaçınıyordu. Kralla olan kan bağı gurur duyacağı bir kan bağı değildi. Ayrıca kötü şöhretin iyi bir şey olduğundan emin değildi. Geçmiş pek de temiz sayılmazdı. Adamı doğrulamadan devam etmesini bekledi.

“Size ve adamlarınıza selam olsun. Ben Syed. Majesteleri için hediyeler getirdik ve Jeru Kenti’ne geri döndüğünüzde ona olan sadakatimizi sunmanızı rica ediyoruz.” Bu bir imaydı ve Kjell bu imayı kaçırmadı. İhtiyarlar köyden onların yolunu kesmek için çıkmışlardı. Kral Muhafızları yollarına devam etmez ve Solemn’e girmezlerse büyük minnet duyulacaktı.

Kesinlikle yanlış bir adımdı bu. Kjell ne yapacağını söylemesinden nefret ederdi.

“Çok naziksiniz Syed. Ama hediye gerekmez. Tek istediğimiz yemek, banyo ve bir günlük istirahat. Dinlenme ve yemek atlarımız için de geçerli. Sonra yolumuza gideceğiz. Köyünüz bizi misafir edebilir mi?” Kjell’in ses tonu yumuşaktı ama dinleyenleri kontrol eden bakışları sertti. O âna dek Sasha’nın söyledikleri doğru çıkmıştı.

Sakallı adam kaskatı kesildi, etrafındaki adamları birbirlerine imalı bakışlar atarak kıpırdanmaya başladı.

Syed, “Köyümüzde... sorun var,” diye lafı dolandırdı. “Halkımızın bir kısmı hasta. Girmemeniz daha akıllıca olur.”

Jerick, “Komutanımız yetenekli bir İyileştiren,” diyerek araya girdi. “Dün gece kadınlarınızdan birini iyileştirdi. Düşmüştü ve ölmek üzereydi. Köyünüze de şifa verebilir.” Sesi, yalan olduğunu çok az kişinin anlayacağı dürüstlikle çınlıyordu. Eğer amacına hizmet ediyor olmasa Kjell onu sertçe sustururdu. Sasha’nın bir gece önce Jerick’e kendisiyle ilgili bir şeyler itiraf ettiği barizdi.

“Sasha!” Kjell, adamlarının arkasında saklanan kadına seslendi. “Öne çık, kadın. İyi olduğunu göster onlara. Dün gece geri dönmeyince senin için endişelenmiş olmalılar. Her yer kurt dolu.” Adamlarının harekete geçip kadına yol açtıklarını hissetti ama başını çevirmedi. Sasha’nın öne çıktığını duydu ve karşısındaki Solemn ihtiyarlarının yüzlerinden onun görüldüğünü anladı.

Altı adamdan biri, iri yanaklı, düşük gözlü ve hüznü ifade eden, beyaz saçlı bir adam Sasha’yı fark etti ve soluğu görünür biçim-

de kesildi, sarı kaftanı altındaki göğsü kabardı ve dizginleri tutan elleri kasıldı. Bindiği at onun gerginliğini hissederek uysalca geri geri gitti. Adam kaçmak istedi ve bunu isteyen sadece o değildi.

Şişman bir yaşlı âdeta yuhalarcasına, “O bir cadı,” dedi. “Üç yaz aramızda yaşadı. Köye uğursuzluk getirdi. Yangınlar ve seller. Salgın ve hastalık. Mızraklarımızla onu köy dışına sürükledik ama o uçarak bizden kaçtı.

Kadının eğri büğrü, paramparça olmuş kan içindeki bedenini zihninde canlandıran Kjell, tehditkâr bir ifadeyle ona baktı. Sasha *uçmamıştı*. Eğer uçabilmiş olsaydı Kjell onun kemiklerini düzeltmek ve ruhunu bedenine geri çağırarak zorunda kalmazdı.

“Jeru yasalarına göre Bahşedilmişlere zarar vermek yasak,” diye azarladı.

“Halkımızı hasta etti. Sizin adamlarınızı da hasta edecek. Atlarınız ölecek ve kemikleriniz Quoonoon düzlüklerinde bembeyaz olacak. Artık sizin aranızda ve siz de bizim gibi acı çekeceksiniz.” İhtiyarların önünde bariz bir şekilde canlı ve sağlıklı olan Syed söylüyordu bunları, gözleri Kjell’le Sasha arasında gidip geliyordu. Sasha kendini savunacak hiçbir şey söylemedi... aslında hiç konuşmadı... ve Kjell de ona ayak uydurdu. Birinin düşüncesini değiştirmek için söylenebilecek çok az şey olduğunu öğrenmişti. Özellikle de bir kadının suçlu olduğuna ikna olmuş ve yaptıklarını cezalandırmak için onu kayalıklara sürükleyecek kadar ileri gitmiş kişilerin düşüncesini değiştirmek en zorlarından biriydi. Kjell, onu suçlayan insanların kaderine Sasha’nın karar vermesine izin verecekti. Tiras olsa böyle yapardı.

“Kadın, şimdi ne yapmalı? Solemn halkı iyileştirilmeyi hak ediyor mu?” diye sordu. Eli kılıcında, gözleri onun gitmesi için yanıp tutuşan adamlardaydı. Peki, öyle olsun. Kjell de gitmek *istiyordu*. Bu köyü kendi ıstıraplarıyla baş başa bırakacaktı.

Sasha anında, “Bütün insanlar iyileştirilmeyi hak eder,” diye cevap verdi ve Kjell’in kalbi sıkıştı. Sağdaki sarkık yanaklı adam daha da geriye çekildi.

İhtiyarların lideri titreyen parmağını kaldırıp Sasha'yı gösterdi. "Solemn'de istenmiyorsun," diye tısladı.

Kjell adamı ciddiye almayarak, "Halkını hazırla Syed," dedi. "Solemn'e geliyoruz." Eliyle ihtiyarları kışkırlar gibi yaptı. Adamları, onun etrafında safları sıklaştırıp âdeta yutarak koruma altına aldılar ve inik mızraklarıyla ihtiyarları geriye sürüp daha fazla tartışmaya ya da konuşmaya fırsat vermediler. Kjell, hediyeleri geri çevrilmiş, korkuları gerçekleşmiş ihtiyarlar dönüp develerini Solemn'e doğru dehleyene kadar bekledi.

"Jerick, bir düzine adam al. Solemn'e git. İhtiyarların ortalığı karıştırmalarını engelle. Ben de hemen arkanızda olacağım. Bir de..."

"Emredin, Komutanım."

"Benim adıma konuşma. Asla. Kimi iyileştireceğimi ben seçerim. Sen bu bilgiyi kendiliğinden fazlasıyla açık ediyorsun. Bir daha olursa seni Jeru'ya geri gönderirim."

"Baş üstüne, Komutanım." Jerick'in omuzları kendini savunurcasına kasıldı ama Kjell'in söyleyecekleri bitmemişti. "Solemn'deki suyu içmeyin. Hiçbiriniz. Sadece mataralarınızdaki suyu için ve benim gelmemi bekleyin." Jerick'in kaşları şaşkınlıkla kalktı ama anladığını belli edercesine başını salladı. Atını döndürüp atlarının tepesinde çoktan etrafını sarmış askerlere emirler yağdırdı.

Jerick ve ilk asker grubu yanlarından ayrılınca Kjell geride kalan adamlarına mataralarını doldurmalarını, kampı toplamalarını ve atlarını hazırlamalarını emretti. Adamları onun emirlerini yerine getirmek için koştururken atından indi ve sessiz Sasha'ya döndü. Kadın ona bakmadı. Bakışları ifadesizdi ve gözleri ihtiyarların gittiği yöne dikiliydi.

"Sen Solemn'e gelmek zorunda değilsin. Tehlikeyi saptayabilmek için orada ne olduğunu görmek istiyorum sadece. Sonra adamlarımı alıp yola devam edeceğim. Quoon'da gereken den fazla kalmaya hiç niyetim yok. Canavarlarla savaşmak istiyorum ben... dar kafalılarla değil."

Sasha onu hiç duymamış gibi, “Ben uğursuzluk getirmiyorum,” diye fısıldadı. “Salgın ya da yangına sebep olmuyorum. Acıya sebep olmuyorum. Ama bazen ne olacağını görüyorum.”

Kjell yüzünü buruşturdu ama onu susturmadı.

“Ben sadece uyardıma çalıştım. Ama önemsenmeyen uyarılar genelde... trajediye dönüşür. Suçlanması en kolay kişi de bendim. Sahibim Mina gördüklerimi halkın büyük saygı duyduğu bir ihtiyar olan erkek kardeşi Byron’a anlattı. O da diğer ihtiyarlara söyledi ve gördüğüm şeyler yüzünden beni suçlamaya başladılar. Mina hasta olunca Byron onu görmeye geldi ve ben de ona ne gördüğümü söyledim... suyla ilgili.”

“Byron denen bu adam... sana inanmadı mı?”

“İnanmış gibi davrandı. İhtiyarlara söyledi ama köyü uyardı. Belki uyardı ama onlar inanmadı.”

“Peki dün gece köylüleri durdurmaya çalışmadı mı?”

“Hayır. Belki de haberi yoktu. Ama hiç konuşmasa da burada ihtiyarlarla birlikteydi.” Bariz bir biçimde ihanete uğramış olmasından kaynaklanan duygular boğazına takılarak devam etmesini engelledi ve Kjell “büyük saygı duyulan” Byron’ın titrek elleri ve sarkık derili ihtiyar olduğunu tahmin etti.

“Her şeyi görmüyorum. Çoğu şeyi görmüyorum. Ve iyi şeyleri çok ender görüyorum. Acı görüyorum. Korku. Ölüm. Öfke. Belki de sevgi bu kadar karanlık olmadığından... görmesi daha zor. Korkunç şeyler koku yayıyor. Bir sinyal ya da art arda dalgacıklar gönderiyor belki de.”

“Dalgacıklar mı?”

“Bir göletteki dalgacıklar gibi. Suyu bir taş atarsın ve etkisiyle her yöne dalgalar yayılır. Mekânından ya da zamanından ne kadar uzak olursam olayım, dalgacıklar sanki sahildeymişim gibi beni buluyor. Kontrol edemiyorum. Çoğu kez olacak şeyi değiştiremiyorum. Sadece görüyor ve gelişini uyardıma için elimden geleni yapıyorum. Bazı dalgacıklar... sadece dalgacık ama bazıları devasa dalgalar. Bazen o dalgayı yakalayabiliyor ve akıntıy-

la sürüklenebiliyoruz. Bazen çalkantının altına dalabiliyor ama dalganın gelmesini engelleyemiyoruz. Bazen sadece ayaklarımı okşuyor, bazen ise sadece gözlerimle takip ediyorum onu ama ne olursa olsun o dalga geliyor.”

“Beni de gördün, değil mi?”

“Evet. Birçok kez. Sayamayacağım kadar çok kez. Seni gördüm, ölüm gördüm.”

“Kendi ölümünü mü?” diye sordu Kjell. Sasha onu görmüştü, ölüm görmüştü ama yine de ondan korkmuyordu.

“Hem evet hem hayır. Önce gelen anları gördüm. Köylülerin öfkesini hissettim. Korkumu ve... düşüşümü gördüm. Düşeceğimi biliyordum.”

“Ve bu insanlara yardım etmemi istiyorsun, öyle mi?”

Sasha, “Bazılarına,” diye fısıldadı ve gülümsemeye çalıştı. “Hepsine olmayabilir.”

Kjell acımasızca, “Senden hâlâ nefret edecekler,” diye karşılık verdi.

Sasha başını sallayarak, “Bazıları. Hepsi olmayabilir,” diye tekrarladı. “Ama yapabileceğini bilirken onlara yardım etmeni istememem suyun zararlı olduğu bilip kimseye söylemememle aynı şey. Bu benimle ilgili bir şey değil, sorumlulukla ilgili. Bize Bahşedilmiş hüneler kendi çıkarımız için değil, insanlığın yararı için bahşedildi.”

Kjell için için inledi, kaygısı ikinci kez artıyordu. Bu köle kadın, bu kızıl saçlı fazilet ve cefa örneği onun çöküşü olacaktı ve bu, hoş bir çöküş olmayacaktı.